

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Chestiunea disciplinei la Corpurile avocaților, raport adresat d-lui Ministru al Justiției, de d-l M. Balș;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de Casație secția I: Ioana Tănăsioiu cu I. P. Iliescu și S. I. P. Răducanu;

Tribunalul Notariat Ilfov: Vinzarea imobilului Moștenitorilor G. Constantinescu;

Idem: Ecaterina Leopold Fabini cu Victoria Geanolu și Creditul Urban București;

Judecătoria Ocolului Simila: Gr. Gânju, opoziția corecțională; Curtea din Bordeaux; Schimbul între bărbat și femeie este radical nul, cu o Observație.

Informațiuni.

Chestiunea disciplinei la Corpurile avocaților

În Curierul Judiciar No 11 din 10 Februarie a. c. am publicat un studiu asupra organizării judecătorești din Dobrogea și asupra modificărilor ce se impun cu privire la această organizare studiu datorit penei simpaticului nostru colaborator d-l George D. Benderli, avocat din Constanța

Acest articol a avut darul d'a face pe avocații din Constanța să se întrunească în mai multe rânduri și să întocmească un memoriu relativ la situațiunea lor precară, pe care l'a prezentat distinsului președinte al Tribunalului respectiv d-l M. Balș care, conform legii, îndeplinește și sarcina de decan.

D-l Balș făcând un important raport în această privință către Ministerul Justiției, și tratând cu multă competență chestiunea disciplinei la corpurile avocaților în general, credem nemerit a reproduce mai jos, în extenso, acest raport, mai cu seamă că chestiunea prezintă un viu interes de actualitate față cu intențiunea ce se atribuie D-lui Ministru de Justiție d'a modifica legea Corpului avocaților din 1864, care, în unele dispozițiuni, nu mai satisface cerințele timpului.

Iată acest raport:

Domnule Ministru,

Anexat aicea am onoare a vă înainta un memoriu redactat de o comisiune delegată de Corpul avocaților din acest județ și semnat de toți d-nii avocați.

Prin acest memoriu d-nii avocați cer ca situația lor să fie unificată cu cea a confrăților lor din restul țării său, în orî ce caz, ca să nu mai fie expuși a li se retrage nemotivat și fără să fie ascultați autorizația de a pleda.

Acest memoriu mi s'a înaintat mie de oare-ce îndeplinesc funcțiunea de decan al corpului, spre a vi'l trimite împreună cu un raport asupra chestiunii.

Situația avocaților din Dobrogea este diferită de cea a colegilor lor din restul țării. Ei nu au decan și consiliu de disciplină, atribuțiunile acestora aparținând președintelui tribunalului și instanțelor judiciare locale (art. 58 din legea din 30 Martie 1886). Autorizația de a pleda ce li s'a da de Ministerul Justiției și care poate să fie refuzată nemotivat, cu încuviințarea Consiliului de Miniștri (art. 57 din aceeași lege), în practică, se ridică de Consiliul de Miniștri nemotivat, pe baza intervenției autorității administrative.

Cred că cererea de a fi asimilați avocații din Constanța cu acei din restul țării este dreaptă și ar trebui admisă. Măsurile excepționale la cari sunt expuși se pot justifica într'o concepțiune autocratică, dar nici de cum într'o concepție mai modernă a drepturilor și îndatoririlor fie căruia. Motivele cari au existat la început și cari pe atuncea se puteau justifica, ceea ce însăși legea numește măsuri transitorii, nu mai există astăzi. Baroul din Constanța, de și puțin numeros, nu este inferior celorlalte barouri din provincie și, în orî ce caz, nu este un element atât de periculos și desordonat în cât să fie neapărat necesar ca el să fie ținut în frâu așa de aproape; din contră, socotesc că temerea de a nu displace acelor ce ar putea exercita o influență asupra mijlocului lor de trai, pe lângă că e jignitoare pentru demnitatea lor de profesioniști, poate fi și păgubitoare pentru interesele unei apărări libere și complete. Cred că este de prisos ca să mai expui ideea care ar trebui să fie considerată ca un axiom banal, că libertatea cu toate înconvenientele ce poate pricinui, este în tot-dea-una de preferat stărei opuse. Nimic nu justifică o diferențare ca aceea care există astăzi, și cred că a sosit timpul ca să dispară. Sprijin această opinie în ceea ce privește modul cum se practică astăzi retragerea autorizării și pe ideea că este bine ca chestiunile de disciplină între avocați să

fie lăsate în desbaterea și aprecierea lor. Ei sunt în stare ca să-și dea seama de ceea ce este prejudiciabil intereselor lor sau contrar onoarei profesionale, și cred că nu au nevoie ca să fie conduși sau asistați din acest punct de vedere.

Și chiar de s'ar presupune că nu au aceste noțiuni, aceasta îi privește; profesiunea lor este prin natura ei considerată ca independentă, și dacă ei îndeplinesc un rol necesar, aceasta nu însemnează că ei trebuie să fie încătușați în libertatea lor de acțiune. De altminteralea, interesul lor din punctul de vedere material și din punctul de vedere moral, este o garanție suficientă că nu vor abuza de libertatea ce li s'ar da. Dar, în orî ce caz repet, că în ceea ce privește corpul avocaților, asimilarea lor cu cei-l'alți confrăți ai lor din țară nu se poate refuza, privindu-se chestia dintr'un punct de vedere liberal și democratic. Intr'o concepție autocratică, bine înțeleasă, teoria s'ar putea susține poate, cu toate că în speță este vorba numai de profesioniști cari se ocupă cu afaceri de interes privat.

Dar dacă se crede necesar a se menține actuala stare de lucruri în ceea ce privește autorizarea și disciplina avocaților, este după mine indispensabil ca retragerea să fie îngăduită de mai multe forme. Dacă se crede că advocații nu sunt în stare ca să menție singuri disciplina între dînșii, mi se pare că această misiune trebuie să se dea magistraților mai în măsură prin contactul zilnic și prin felul ocupațiunei ca să aprecieze aceste chestiuni. Mi se pare că este chiar o diminuare a autorității președintelui tribunalului căruia legea a înțeles a-i da funcțiuni în această privință, ca o persoană care are o sferă de activitate cu totul alta să aibă facultatea ca să se amestece în afacerile ce sunt de resortul judecătoresc și să se transforme în judecător.

Veți conveni, Domnule Ministru, că pentru cine nu are concepții autocratice, ideea că un profesionist poate fi privat de câștigul zilnic al existenței sale printr'o decizie nemotivată, fără ca să fie ascultat, și pe baze poate subrede și cu totul străine chestiunilor profesionale, este intolerabilă.

Mi se va spune că asemenea lucruri nu s'au întâmplat. Se poate, dar este destul ca să fie posibil ca să se întâmple pentru ca sistemul să fie condamnat.

Dar ceva mai mult; legea nici nu prevede o asemenea procedură. Acei cari o susțin se bazează pe textul care permite Ministerului ca nemotivat să refuze autorizarea. Dar situația este cu totul alta; motivele cari pot justifica refuzarea sunt de natură politică, acele ce pot justifica retragerea autorizării de a exercita profesiunea nu pot fi de cât de natură profesională.

Și în orî ce caz «nulla poena sine lege». Legea prevede că autoritățile judiciare vor exercita acțiunea disciplinară; ea nu prevede nicăeri retragerea autorizățiunei, fără judecată și motive; deci a aplica asemenea măsuri pe cale administrativă și pe bază de deducțiuni și analogii, este a proceda într'un mod cu totul contrar principiilor de drept.

Deci împărțind în totul modul de a vedea al advocaților din acest județ, am onoare a vă înainta memoriul ce au dresat asupra acestei chestiuni, rugându-vă să bine voiți a da o soluțiune favorabilă dezideratelor ce au formulat.

Primiți etc.

M. Balș

Președintele Trib. Constanța și Decanul Baroului

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 1 Februarie 1903

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Ioana Gh. Tănăsioiu cu Ion P. Iliescu și Simion I. P. Răducan

Interogator. — Întrebări puse de judecător în cursul desbaterilor. — Dacă pentru asemenea întrebări se cerea îndeplinirea art. 232 din vechea Proc. civilă.

Dotă. — Constituirea ei. — Îndeplinirea unei obligațiuni naturale. — Dacă copilul are acțiune în contra părinților pentru a obține o dotă. — Îndatorirea părinților de la natură de a înlesni căpătuierea copiilor.

Obligațiuni naturale. — Recunoașterea existenței lor prin art. 1092 C. civil.

Dotă. — Act cu titlu oneros. — Înzestrare de bună voie. — Dacă părintele are dreptul a cere restituirea imobilului dat dotă. — (Art. 1092 C. civ.).

1. Îndeplinirea formalității prescrisă de art. 232 din vechea procedură civilă se cerea numai în cazul când una din părțile litigante cerea formal a se supune cea altă parte la interogator, iar nu și atunci când în cursul desbaterilor și în interesul descoperirii adevărului, judecătorul face o întrebare uneia din părți, caz în care era destul a se constata aceasta în procesul-verbal.

2. Constituirea de dotă din partea părinților, este îndeplinirea unei obligațiuni naturale. Prin urmare de și legiuitorul modern, spre deosebire, de dreptul Roman refuză copilului orî ce acțiune în contra părinților pentru a obține o dotă, sau mijloace pentru a crea un stabiliment; nu e mai puțin adevărat însă că, sub orî ce legislație, părinții au de la natură îndatorirea de a înlesni căpătuierea copiilor.

3. De și legiuitorul modern nu enumără, nici definește obligațiunile naturale, recunoaște însă existența lor și le arată sancțiunea în art. 1092 C. civ., lăsând însă, la aprecierea judecătorului să vadă dacă există sau nu o obligațiune naturală.

4. De și înzestrarea constituie un act cu titlu gratuit supus formelor solemne ale donațiunilor, chiar când este făcută de către părinți, și de și în lipsă de forme, înzestratul nu are nici o acțiune în contra înzestrătorului, atunci însă când, chiar fără formă, înzestrarea a fost executată de bună voe, adică bunul a fost transmis și de fapt în posesia înzestratului, părintele numai poate cere restituirea acelui bun, față cu dispozițiunile art. 1092 C. civ. care nu admite repetițiunea în privința obligațiunilor naturale executate de bună voe.

Decisiunea 58/903. — Respingerea recursului făcut de Ioana Gh. Tănăsioiu, contra sent. Trib. Vâlcea No. 166/901, în proces cu Ion P. Ilescu și Simion I. P. Răducan.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. Oeconomu;

Pe d-l avocat Paul Capleanu, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Borș, în combateri;

Deliberând,

Asupra primului mijloc de casare:

• Nemotivare și violarea art. 1206 C. c. și 232 Pr. civ.

Am susținut înaintea trib. că pretinsa mărturisire ce mi se atribuia că am făcut la judecătoria de ocol în ziua de 15 Sept. 1899, în realitate era o rea interpretare a declarațiunilor mele; eu declarasem că averea imobilă ce revendicam îmi fusese dată zestre de tatăl meu la căsătoria mea, și am prezentat acte doveditoare acestei alegațiuni. D-l Jude însă a consemnat greșit declarația mea, alterând susținerile mele în sensul că eu am dat de zestre fiicei mele imobilele revendicate, lucru neexact. Am mai susținut la tribunal ca dovadă că nu am făcut mărturisirea ce mi se atribuia, faptu' că chiar intimatul Ion P. Ilescu a cerut la Tribunal să fiu interogată din nou asupra aceluiași fapt, care interogatoriu ar fi fost inutil dacă aș fi făcut deja acea mărturisire la judecătoria.

• Tribunalul nu se pronunță asupra nici unuia din aceste motive invocate și îmi respinge apelul pe baza unor mărturisiri pe care în realitate nu le făcusem și nici asupra motivului invocat că nu s'a îndeplinit pentru constatarea acestei mărturisiri formele cerute de art. 232 Pr. civ..

Considerând că după dispozițiunile art. 232 din vechia procedură, îndeplinirea formalității prevăzută de acest articol, se cerea numai atunci când se făcea de către una din părțile litigante, o cerere formală de a se supune cea altă parte la interogatoriul, iar nu și în cazul când, în cursul desbaterilor, și în interesul descoperirii adevărului făcându-se vre-o întrebare uneia din părți, aceasta răspundea la întrebare, în care cas era destul conform art. 124 din aceeași procedură a se constata aceasta în procesul-verbal al ședinței;

Considerând că ast-fel fiind și întru cât, în specie, tribunalul prin sentința atacată cu recurs constată în fapt, că recurenta Ioana Gh. Tănăsioiu, în audiența de la 15 Septembrie 1899, a mărturisit d'inaintea judeului de ocol, că pământul ce îl revendică prin acțiunea de față, a fost dat de fapt la stabilirea în căsătorie a fiicei sale Maria Simion Răducan, fără însă să se dreseze acte autentice de dotă, iar nu că ar fi declarat că acel pământ i s'ar fi constituit chiar ei dotă, după cum pretinde prin sus arătatul mijloc de casare, această constatare de fapt nu cade sub censura Curții de casațiune și prin urmare, acest motiv devine neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea:

• Violarea art. 1228 C. civ. comb. cu art. 708 și urm. Pr. civ.

• Rea interpretare a art. 1092 C. civ. întru cât existența unor acte pe care legiuitorul cere îndeplinirea unor formalități solemne, nu se poate dovedi prin mărturisirea unei părți, dacă chiar ar fi adevărat, că eu am făcut o atare mărturisire, fapt cu desăvârșire neexact și chiar atunci când o liberalitate este făcută pentru achitarea unei obligațiuni naturale, ea e adevărată donațiune și supusă dar principiilor generale care regulează forma donațiunilor.

Având în vedere că recurenta Ioana Gh. Tănăsioiu, prin acțiunea care face obiectul procesului de față, a cerut ca intimatul Ion Păun Ilescu să fie obligat a i lăsa în plină proprietate două bucăți pământ, situate în com. Bârlogul, ce le deține fără nici un drept;

Considerând că se constată din sentința atacată, că pământul în litigiu, a fost dat de către recurenta Ioana G. Tănăsioiu la stabilirea în căsătorie, a fiicei sale Maria Simion Răducu, fără însă a se dresa vre un act autentic în această privință; că, intimatul Ion P. Ilescu, deține acel pământ prin cumpărătoare, de la Maria Simion Răducu, cu actul autentic și transcris de trib. Vâlcea sub No. 577 și 500/92; că, după încetarea numitei din viață, recurenta a intentat acțiunea în revendicare de față;

Considerând că constituțiunea de dotă din partea părinților este îndeplinirea unei obligațiuni naturale; Că, în adevăr, de și legiuitorul modern, în art. 186 C. c., prin deosebire cu dreptul roman, refuză copilului ori-ce acțiune în contra părinților pentru a obține o dotă sau mijloace pentru a crea un stabiliment, nu este mai puțin adevărat, sub ori-ce legislațiune, că părinții au de la natură îndatorirea de a înlesni căpătuirea copiilor lor;

Considerând că de și legiuitorul modern nu enumeră, nici definește obligațiunile naturale, recunoaște însă existența lor și le arată sancțiunea în dispozițiunea art. 1092 C. civ., lăsând ca judecătorul să aprecieze, în speciale cazuri cari sunt supuse judecăței lui, dacă există sau nu o obligațiune naturală;

Considerând că de și în principiu înzestrarea constituie un act cu titlu gratuit supus formelor solemne ale donațiunilor, chiar când este făcută de către părinți și, de și prin urmare, în lipsă de forme, înzestratul nu are nici o acțiune în contra înzestrătorului, atunci însă când, chiar fără formă înzestrarea a fost executată de bună voe, adică când bunul a fost transmis și de fapt în posesiunea copilului înzestrat, părintele nu mai poate cere restituțiunea acelui bun față cu dispozițiunea art. 1092 C. civ. care nu admite repetițiunea în privința obligațiunilor naturale achitate de bună voe;

Considerând că ast-fel fiind, cu drept cuvânt, pe acest motiv, tribunalul a respins ca nefondată acțiunea recurentei Ioana Gh. Tănăsioiu;

Că, prin urmare, și acest al doilea și ultim motiv de de casare, fiind neîntemeiat, recursul devine nefondat; Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL NOTARIAT ILFOV

Audiența de la 19 Septembrie 1905

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Jurnal No. 8164

Vânzarea imobilului Moștenitorilor G. Constantinescu

Urmărire imobiliară.—Afipțe și publicațiuni.—Face-rea lor pe hârtie simplă.—Dacă asemenea acte sunt supuse la timbru de 2 lei.—Legea Creditului funciar.—Dacă după această lege, afipțele pot fi considerate ca acte ale Creditului și deci scutite de timbru.—Somațiunile ce se fac de Creditul funciar.—Scutirea lor de timbru.—Acte de procedură.—Dacă ele intră în terme-

nul generic «de acte» circulari ministeriale. — Dacă ele are putere de lege. — Afipse și publicațiuni. — Nulitatea lor, când sunt făcute fără timbru. — Dacă o asemenea nulitate se poate acoperi prin plata taxei întreită — (Art. 1, 20 al. 8, 26 și 50 din legea timbrului și art. 90 din legea Creditului funciar).

1. *Dat fiind caracterul pur fiscal și de strictă interpretare a legii timbrului, e evident că taxele ce ea prevede, nu se pot percepe de cât la actele specificate în ea; dar dacă legiuitorul ar fi voit a supune la taxa de timbru de 2 lei numai citațiunile, nu s'ar fi servit în dispoziția legii de fraza «și ori-ce alte acte» cari implică, în afară de citațiuni și alte acte, suficient numai să se transmită părților prin portărei.*

Ast-fel, afiptul fiind un act care să transmită părților prin portărei, este supus la timbru de două lei;

2. Art. 90 din legea Creditului funciar scutind de ori-ce taxă de timbru, creanțele, documentele, scrisurile funciare, certificatele și actele societății creditului, de aci rezultă că toate actele ce nu emană de la credit, și cari sunt dresate de autoritățile judecătorești sau administrative sau de părți și care se transmit de portărei ori de agenții administrativi, unei din părți sunt supuse la taxa de timbru. Ast-fel, afiptul de vânzare, ne fiind un act al societății, ci el transmitându-se de portărei părților nu intră în prevederile art. 90 sus citat și dar trebuie făcut pe timbru de două lei.

3. Somațiunile ce se remit părților, emanând de la credit sunt scutite de taxa timbrului de două lei;

4. In limbajul juridic, prin cuvântul «act» nu se înțelege numai actele cari constată obligațiuni, ci toate actele civile și judiciare, ca afipse, procese-verbale, somațiuni etc.; și o asemenea distincțiune ne-rezultând din lege, nici autoritățile judecătorești nu sunt în drept a o face, intru cât nici spiritul legii nici lucrările preparatorii nu ne îndrituiește a crede că legiuitorul ar fi voit aceasta.

5. Circularile ministeriale n'au putere de lege, și autoritățile judecătorești sunt în drept a se depărta de ele, atunci când cred că ele nu dau adevărata interpretare a legii;

6. De și nulitatea afiptelor, când sunt făcute fără timbru, nu este prevăzută de Procedura civilă, însă știut este că, Procedura civilă prescrie nulități numai pentru formalitățile prevăzute de dânsa nu și pentru acelea prevăzute de alte legi lăaturalnice, în cari, sancțiunea pentru neobservarea formelor, o găsim chiar în acele legi;

7. După art. 50 din legea timbrului actele de procedură nelimbrite fiind nule și fără ființă, nulitatea lor, nu poate fi acoperită prin plata taxei sau amendei;

Prin urmare, afiptul fiind un act de procedură, nulitatea lui nu se acoperă prin plata de către parte a unei amende cu de trei ori taxele datorite.

S'au ascultat din partea debitorilor d-nii avocați B. Cernea și G. Kiriac în desvoltarea incidentului relativ la anularea somațiunilor și afiptelor înmânate părților, pe motiv că n'au fost confecționate pe timbru, conf. art. 20 al. 8 din legea timbrului;

S'a ascultat și d-l avocat C. Xenii, din partea Creditorei urmăritore, Societatea Cred. Urb. București, în combaterii cum și d-l avocat M. Pașcanu, care a ocupat fotoliul Ministerului public, în conclusiuni, care a opinat a se admite incidentul.

Tribunalul,

Având în vedere cererea d-nei Elisabeta și Maria Constantinescu, făcută prin d-l avocat Cernea, de a se amâna vânzarea imobilului său din str. Carol I No. 50 din București, cerută de Societ. Credit. Func. Urb. din Buc., de oare-ce somațiunea și afiptul, ce i s'au remis de Corpul Portăreilor, sunt făcute fără timbru;

Având în vedere că d-na Elisabeta și Maria Constantinescu susține că, după dispoziț. art. 20 al. 6 și 8 din legea timbrului și înregistrării sunt supuse la taxa timbrului fix de 2 lei, somațiunile, citațiunile și ori-ce alte acte, între care și afipsele, ce se transmit de Portărei, ori de către funcționarii administrativi uneia din părți, și că după dispozițiunile art. 50 ultim aliniat când asemenea acte de procedură nu vor purta timbru și taxele speciale cerute de lege sunt nule și fără ființă; — că la această taxă de timbru este supusă și Societatea de Cred. Func. Urb. din București; că intru cât în speță, somațiunea și afiptul, ce i-au fost înmânate de Corpul Portăreilor, sunt făcute fără timbru, ele fiind nule și fără ființă, urmează a se anula și în consecință a se considera procedura ca rău îndeplinită și a amâna vânzarea;

Având în vedere că Societatea Cred. Func. Urb. din Buc., prin d-nii avocați Alexandrescu, Xenii și Pascu, se opune la această cerere și susține, în primul rând, că legea Creditului Func. Român, prin art. 90, scutește de ori-ce timbru actele Societății, prin urmare și somațiunile și afipsele, ast-fel, că de și fără timbru, ele nu sunt nule; în al doilea rând, că legile fiscale sunt de drept strict și de strânsă interpretare; că intru cât dispozițiunile art. 20 al. 8 din legea timbrului și înregistrării prevede numai citațiunile fără a se zice nimic de afipse, nu se poate întinde și la afipse, căci ar fi a da o mai largă interpretare textului; în al treilea rând, că legiuitorul, supunând la taxa timbrului fix de 2 lei, prin art. 20 din legea timbrului și înregistrării, citațiunile și ori-ce alte acte, prin act a înțeles act în înțeles strâns al cuvântului, adică a supune numai acele acte care constată obligațiuni, iar nu act, în înțeles larg al cuvântului, adică ori-ce fapt constatat prin scris de autorități sau de părți; în al patrulea rând, că d-nul Ministru de Finanțe, interpretând acest text de lege, prin diferite circulari arată că afipsele nu sunt supuse la taxa de timbru; în al cincilea rând, că nulitatea afiptelor pe hârtie simplă nu ar fi prevăzută în procedura civilă; în al șaselea rând, că autoritățile judecătorești, înalta Curte de casație, prin decizia cu No. statuând asupra nulității afiptului, nelimbreat a respins ca nefondat recursul și în al șaptelea rând, în cas când Tribunalul ar găsi că afiptul urma a fi timbrat, cere, ca în baza art. 26 din legea timbrului și înregistrării, să i se încuviințeze să plătească o amendă egală cu de trei ori taxele datorite;

In ce privește că legile fiscale sunt de strânsă interpretare;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 20, al. 8 din legea timbrului și înregistrării sunt supuse la taxa timbrului fix de două lei, între altele, citațiunile și ori-ce alte acte ce se transmit de Portărei, uneia din părți;

Având în vedere că este adevărat că dat fiind caracterul pur fiscal și de strictă interpretare a legii timbrului, e evident că taxele ce ea prevede, nu se pot percepe de cât la actele specificate de ea. Dar, dacă legiuitorul ar fi voit a supune la taxa de timbru de 2 lei numai citațiunile, așa precum se pretinde, nu s'ar fi servit în dispoziția legii de fraza «și ori-ce alte acte» care implică în afară de citație și alte acte, suficient numai să se transmită părților prin Portărei;

Că dar, supunând afiptul la taxa timbrului de 2 lei, care este un act ce se transmite prin portărei părților, nu este a da o mai largă interpretare acestui text de lege, ci numai a aplica dispozițiunile ei. Așa în cât, această obiecțiune ne fiind fundată, urmează a fi respinsă;

Că Societatea Creditului Func. Urb. prin legea sa organică este scutită de timbru :

Având în vedere că după disp. art. 90 din legea Creditului funciar Român, creanțele documentale, scrisurile funciare, certificatele și actele Societ. Cred. Func., vor fi scutite de orî-ce drept de timbru, înregistrare și alte imposite. Că din acest text de lege reiese evident că numai actele Societății sunt scutite de taxa de timbru. Prin urmare, toate actele ce nu emană de la dînsese și dresate de autoritățile judecătorești sau administrative sau de părți și care se transmit de portărei orî de agenții administrativi uneia din părți trebuie a fi făcute pe timbru de 2 lei ;

Având în vedere că, în afară de aceasta, după dispoziț. art. 1 din legea timbrului, sunt supuse la impozitul numit taxa de timbru și înregistrare toate actele civile și judiciare, convențiunile, contractele, transacțiunile de orî-ce fel de drepturi prevăzute în lege. Că la acest principiu general, prin art. 90 din legea Creditului Funciar Român, s'a adus o excepțiune. Această excepțiune, ca toate excepțiunile, este de drept strict și de strînsă interpretare. Prin urmare scutirile nu se pot întinde în afară de casurile prevăzute de lege. Prin art. 90 din legea Cred. sunt scutite de timbru creanțele, documentele, scrisurile financiare, certificatele și actele societății. Orî, afiptele nu sunt acte de ale societății, ci sunt acte dresate de autoritățile judecătorești și se transmit de portărei părților ;

Că dar, întru cât afiptul nu este un act al societății ci se transmite de portărei părților, el nu cade în dispozițiunea art. 90 din legea Creditului, ast-fel obiecțiunea este nefondată și cată a fi respinsă ;

In ce privește somațiunile :

Având în vedere că după disp. art. 20 din legea timbrului și înregistrării sunt supuse la taxa timbrului fix de două lei, între altele, fie-care exemplar din somațiune ;

Având în vedere că după disp. art. 90 din legea Cr. Român sunt scutite de timbru, între altele, și toate actele societății ;

Că dar, întru cât somațiunea emană de la Societatea Creditului și este un act al societății, nu trebuie a fi timbrat. Așa în cât, în această privință, incidentul este nefondat și urmează a fi respins ;

Că legiuitorul supunând la taxa timbrului fix de 2 lei prin art. 20 din legea timbrului și înregistrării, citațiunile și orî-ce alte acte, prin cuvîntul act a înțeles termenul strict al cuvîntului, adică numai acele acte care constată obligațiuni iar nici de cam înțelesul larg al cuvîntului, adică orî-ce fapt constatât prin scris de autorități sau de părți, ca procese verbale de predare, de afișare etc. ;

Având în vedere că în limbajul juridic prin cuvîntul «act» nu se înțelege numai actele care constată obligațiuni, ci toate actele civile și judiciare, ca afiptele, procese-verbale, somațiuni etc. De alt-fel, această distincțiune nu rezultă din lege, deci nici autoritățile judecătorești nu sunt în drept a o face, mai ales că nimic, nici spiritul legii, nici lucrările preparatorii ale legii nu ne îndrituiește a crede că legiuitorul să fi avut aceasta în vedere ;

Că dar, întru cât în disp. art. 20 alin. 8 se prevede «orî-ce acte» în mod general, în această dispoziție a legii intră și afiptele, care în afară că este un act, dar este chiar în înțelesul larg al cuvîntului, un fel de citație, căci vestește publicul și părțile despre vînzarea ce urmează a se face. Așa în cât, și această obiecțiune, ne fiind fondată cată a fi respinsă.

In ce privește circulara d-lui Ministru :

Având în vedere că este adevărat că d-l Ministru de finanțe, printr'o circulară adresată autorităților judecătorești și printr'un ordin cu No. 115799/902 către portărei trib. de Dorohoiu, interpretează dispozițiunile art. 20 al. 8 din legea timbrului și înregistrării, în sensul că numai procesele verbale de afișarea publicațiunilor,

precum și cele pentru înmînarea lor se fac pe timbru de 2 lei, și că afiptele nu sunt supuse la taxe, dar știut este că circuliările Ministeriale n'au putere de lege și autoritățile judecătorești sunt în drept a se depărta de la ele atunci când cred că nu dau adevărata interpretare a legii ;

Așa fiind și această obiecțiune este nefondată și cată a fi respinsă.

In ce privește că nulitatea afiptelelor pe hîrtie simplă nu ar fi prevăzută în procedura civilă :

Având în vedere că este știut că procedura civilă prescrie nulitățile numai pentru formalitățile prevăzute de dînsa, iar nici de cum pentru neobservarea și neîndeplinirea dispozițiunilor altor legi lăturalnice, aceste sancțiuni, când sunt, sunt prevăzute de legile cărî le edictază ;

Că, așa fiind, această obiecțiune este nefondată și cată a fi respinsă (*).

In ce privește jurisprudența Curței de casație :

Având în vedere că este adevărat că Onor. Curte de casație prin decizia cu No. asupra unui recurs motivat pe nulitatea afiptului făcut pe hîrtie simplă, a respins recursul, dar afară că autoritățile judecătorești nu sunt obligate a urma jurisprudențele Curței de casație, și afară că asupra acestei cestiuni este numai o unică decizie și știut este că interpretarea judecătorească a unei legi că să poată fi numită jurisprudență, trebuie să rezulte din o serie de hotărîri identice, dar ea nici nu rezolvă soluția cestiunei dedusă astă-zî judecăței tribunalului ;

Așa în cât și această obiecțiune ne fiind fondată cată a fi respinsă.

In ce privește cererea de a încuviința să se plătească în instanță o amendă egală cu de trei ori taxele datorite :

Având în vedere că după disp. art. 1 din legea timbrului și înregistrării, sunt supuse unui impozit numit taxă de timbru și înregistrare toate actele civile și judiciare, convențiunile, contractele, transacțiunile de orî-ce fel de drepturi prevăzute prin legea de față ;

Că, neobservarea de a achita taxele sau timbre la actele supuse taxei de timbru și înregistrare, legea timbrului le supune la sancțiuni diferite. Ast-fel, actele ce aparțin părților și cele emanate de la părți nu sunt nule, ci lipsa timbrului sau a taxei supune pe părți la penalitatea prevăzută de art. 22 al. 17 ; 23 al. 1 ; 24 al. 4 și 5 și 26, după care autoritățile le pot lua în considerațiune, iar actele de procedură, care nu vor purta timbru și taxele speciale cerute de lege la formarea lor, sunt, după dispozițiunile art. 50, nule și fără ființă. Prin urmare, actele de procedură ne timbrate fiind nule și

(*) Tribunalul Notariat Ilfov, compus fiind din d-nii P. Athanasovici ca președinte asistat de d-l Pherichide, în ședința de la 11 Oct. 1904 (Dos. No. 4498,900) în urma incidentului ridicat de d-l avocat Max Gaster din partea debitorului C. G. Vernescu, incident combătut de d-l avocat Take Ionescu, din partea creditorilor Baron de Valdborg fiu, a rezolvat în sens contrariu chestia, hotărînd că publicațiile de vînzare nu trebuiesc făcute pe timbru.

Iată considerentele Tribunalului :

«Asupra incidentului ridicat de debitor, în anularea afiptelelor de publicație, pe motiv că nu sunt făcute pe timbru ;

Având în vedere că prin legea timbrului se prevede ce anume acte trebuiesc făcute pe timbru ;

Având în vedere că în ceia-ce privește afiptele de publicație ce se fac de Tribunal, relativ la vînzările imobiliare, legea nu prevede dacă ele urmează să fie făcute pe timbru și în cazul acesta, nu se poate întinde prin interpretare și la actele pe care legea nu le prevede ;

Pentru aceste motive, respinge incidentul».

fără ființă, este cert că nulitatea lor nu poate fi acoperită prin plata taxei sau amenzii;

Că dar, întru cât așptul este un act de procedură și nulitatea lui ne putând fi acoperită prin plata amenzii și a timbrului, cererea de a plăti pentru afptele ne timbrate, în această vânzare timbru și amenda, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

(ss) P. Hagipol; Al. Nicolau

p. Grefier (s) Al. G. Rădulescu.

Audiența de la 27 Septembrie 1905

Președenția D-lui P. HAGIOPOLU, Președinte

Ecaterina Leopold Fabini cu Victoria Geanolu și Creditul Urban București

Urmărire imobiliară.—Afpte.—Dacă ele pot fi încunoștiințate debitorului într'un termen mai scurt de trei luni până la vânzare.—(Art. 509 și 512 pr. civ.).

Art. 509 Pr. civ. prevăzând ca un exemplar după așpt, să se încunoștiințeze datornicului său la domiciliul său fără a fixa vre un termen pentru darea aceluia așpt debitorului, iar pe de altă parte, legiuitorul prin art. 512 prescriind care a nume formalități au a fi observate sub pedeapsă de nulitate, în care nu se prevede și aceea relativă la termenul în care să se încunoștiințeze așptul debitorului urmărit, de aci rezultă că, termenul pentru predarea așptului debitorului poate fi și mai scurt de trei luni, suficient numai ca întârzierea înmănării lor, să nu pricinuiască vătămare părților, soluție de alt-fel, în concordanță cu dispozițiile art. 735 al. 2 Pr. civilă, iar obiecțiunea că, dacă încunoștiințarea nu ar fi comunicată prin așpt debitorului cu cel puțin 20 zile înainte de vânzare, l'ar pune în neputința de a face contestație, nu are nici un temei, întru cât debitorul urmărit este pus în cunoștință despre vânzare, prin cele alte acte anterioare așptului, cum este comandamentul, citația, etc.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de d-na debitoare Ecaterina Leopold Fabini, personal și ca tutoare legală a minorei sale fiice Paula, prin d-l avocat D. M. Șoimescu, prin care tinde la anularea așptelor și implicit la amânarea vânzării, întru cât afptele, atât primele, cât și cele din urmă, ce i s'au înmănat, sunt nule: cele dintâi, ca făcute fără timbru de doi lei, iar cele alte, fiindu-i remise numai de 7 zile, cu încălcarea dispozițiilor art. 510 sau 525 Pr. civ., care prevede termenul de trei luni sau cel mai puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie;

Având în vedere că creditoarea urmăritoare d-na Victoria S. Geanolu, prin d-l avocat Muniianu și Soc. Cred. F. Urban din București, prin d-l avocat Xenii se opun la această cerere și susțin, că procedura civilă prin nici un text de lege, nu prevede vr'un termen în care trebuie a fi scoase afptele, termenele prescrise de art. 510 și 525 Pr. civilă trebuie observat în privința publicațiilor prin *Monitorul Oficial*, iar nu și pentru afpte, și ne fiind pentru înmănarea lor prevăzut vr'un termen, neobservarea lui, nu poate atrage nulitatea așptului, mai ales când aceasta nu a produs nici o vătămare părții; căci, în afară de așpt, a fost încunoștiințată ziua de vânzare cu mult mai înainte și prin citație în regulă;

Având în vedere că din actele din dosar și din cele prezentate de părți se constată: că debitoare Ecaterina Leopold Fabini i s'a remis în ziua 4 Iunie 1905 citație și afpte, că citația este valabilă, iar așptul nul, fiind făcut fără timbru; că creditoarea Victoria Geanolu, observând nulitatea așptului a scos noi afpte de astă dată pe timbru, dar care nu a fost înmă-

nat debitoare urmărite, de cât cu 7 zile înainte de ziua fixată de vânzare. Acestea sunt faptele;

Având în vedere că, așa fiind, chestiunea dedusă judecății este de a se ști, dacă și afptele ca și publicațiile trebuiesc scoase în termen de 3 luni de la ziua vânzării, sub pedeapsă de nulitate;

Având în vedere că după dispozițiile art. 509 Pr. civ., se prevede că un exemplar de așpt se va încunoștiința în persoană sau la domiciliul datornicului urmărit, fără însă a fixa vr'un termen pentru darea aceluia așpt debitorului. Că legiuitorul prin 512 Pr. civ. prescrie care anume formalități din acest cod vor fi observate sub pedeapsă de nulitate a urmăririi. Că din momentul ce nici un text de lege nu prevede vre un termen pentru înmănarea așptului debitorului urmărit, el nu se poate anula în cazul când a fost înmănat în termen mai scurt de 3 luni până la ziua vânzării, termen prevăzut de art. 510 Pr. civ. numai pentru publicații; ar fi a întinde nulitățile la o formalitate ne prescrisă de lege sau mai bine zis a crea o nulitate mai mult în lege, când știut este că nulitățile sunt de drept strict și de strânsă interpretare, și ar fi și chiar în contra dispozițiilor formale ale procedurii civile care edictează nulitățile în art. 735 Pr. civ.;

Având în vedere, că de alt-fel, orî de câte orî legiuitorul a voit a prescrie ce anume formalități trebuiesc făcute într'un termen fatal, a prevăzut-o în mod precis în textul legii, ast-fel prin art. 496 Pr. civ. se prevede că ori-ce urmărire a unui imobil va începe printr'un comandament, și prin dispos. art. 500 Pr. civ. dacă au trecut 6 luni de la ziua comunicării comandamentului, fără ca alte acte de procedură să fi urmat, comandamentul se consideră de plin drept ca și când nu ar fi fost; prin art. 503 Pr. civ. după 30 de zile de la comunicarea comandamentului, portărelul se va transporta la locul situației imobilului a cărui urmărire se face și acolo va încheia un proces-verbal de situație; prin art. 510 Pr. civilă vânzarea nu se va face de cât după trei luni din ziua publicării în jurnale; prin art. 525 Pr. civilă, opozițiile nu vor putea fi făcute de cât cu cel puțin 20 de zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie; prin art. 535 Pr. civilă, în ori-ce caz amânarea adjudecării nu poate fi mai scurtă de cât patru săptămâni, alte publicații și afpte noi se vor face în două săptămâni cel puțin înaintea zilei din nouă hotărâtă pentru adjudecare, etc. Că dar, întru cât pentru afptele prevăzute de art. 507 și 509 Pr. civ. nu a prescrie termenul când ele vor fi scoase și înmănate, este că a lăsat a se face în ori-ce termen, suficient numai ca întârzierea înmănării lor să nu pricinuiască vătămare părților, soluție de alt-fel în concordanță cu dispozițiile art. 735 al. 2 Pr. civ.;

Având în vedere că în ce privește obiecțiunea debitoare urmărite că, «dacă încunoștiințarea vânzării nu ar fi comunicată prin așpt cel puțin cu 20 de zile înaintea zilei vânzării, ar pune în neputință de a mai uza de dreptul de contestație, prevăzut de art. 525 Pr. civilă, implicit dar decăzut din acest drept» este nefondată, căci debitorul urmărit este prevenit prin comandament și cele alte acte publice ale urmăririi, că în cutare timp are să se facă urmărirea. Că, în speță, ceva mai mult, cu mult anterior zilei vânzării s'a înmănat, în afară de așpt, și citația debitoare urmărite, prin urmare dacă nu putea pune temei pe așpt, fiind nul, putea însă pe citație, care este valabilă, era deci în măsură a uza de dreptul de contestație, dacă ar fi voit a face;

Având în vedere că de asemenea și obiecțiunea debitoare urmărite, «că dacă legiuitorul a prevăzut, în caz de amânarea adjudecării, prin art. 535 Pr. civ., că afptele să fie scoase cu 2 săptămâni cel puțin, înaintea zilei din nouă hotărâtă pentru vânzare, sub pedeapsă de nulitate când debitorul a avut deja cunoștință de vânzarea ce i se face, cu atât mai mult la prima adjudecare când nu are nici o cunoștință, este nefondată, căci

aceasta nu este de cât o critică a legii. Orî este ştiut că autorităţile judecătoreşti sunt îndrituite a interpreta legea, iar nici de cum a crea noi dispoziţiuni pentru a complecta legea, ele aplică legea, nu legiferează. Aşa în cât şi această obiecţiune fiind nefondată, cată a fi respinsă ;

Având în vedere că, dar, întru cât nici un text de lege nu prevede vre'o nulitate a afiptelor, în cazul când ar fi scoase în termen mai scurt de trei luni de la vînzare şi întru cât nici neobservarea de a fi făcute în acest termen nu a pricinuit debitoarei urmărite vr'o vătămăre, aceste afipte, ast-fel cum au fost înmăunate, sunt regulat făcute, aşa că cererea de a se amăna, din această privinţă, vînzarea, este nefondată şi cată a fi respinsă.

Pentru aceste motive, redactate de d. preşedinte, Tribunalul, respinge incidentul, etc.

(ss) P. Hagiopol ; I. Manu.

p. Grefier (s) Nedelcovici.

JUDECATORIA OCOLULUI SIMILA (Tutova)

Audienţa de la 12 Iulie 1905

Cartea de judecată penală No. 1177

Gr. I. Gânju, opoziţie corecţională

Legea judecătoriilor de pace. — Predarea actelor de procedură. — Modul cum agentul trebuie să procedeze, cu ocaziunea predării unui act de procedură, alăt în cazul când persoana citată se găseşte la domiciliu, dar refuză primirea unui act, cât şi în cazul când persoana lipseşte de la domiciliu.

Modul cum se îndeplineşte procedura faţă de persoanele ce nu ştiu carte. — (Art. 81 din legea judecătoriilor de pace ; art. 74 Pr. civ.).

1. Din coprinsul al. 1 de sub art. 81 din legea judecătoriilor de pace, ca şi din întreaga economie a Procedurii civile, rezultă că cu ocaziunea îndeplinirii unui act de procedură, agentul trebuie ca mai întâi să înmăneze actul, şi în urmă să ceară dovada de primirea aceluşi act.

2. Numai în cazul când o persoană nu voeşte să primească un act de procedură, sau nu va fi găsită la domiciliu, agentul trebuie să dea actul de procedură în mîna unei rude, servitor sau vecin, iar nu şi atunci când partea primeşte actul, dar refuză a da dovadă ; în asemenea caz, legea judecătoriilor de pace, ne prevînzând modul cum trebuie să procedeze agentul, trebuie a ne referi la procedura comună, care prescrie că agentul trebuie să încheie un proces-verbal, constatînd refuzul.

3. Lipirea pe uşe a actului de procedură se face numai atunci când rudele, servitorii sau vecinii refuză să primească actul, iar nu şi când primind actul, refuză să dea dovadă, căci, în acest din urmă caz, agentul, înmînînd actul, nu l' mai posedă, şi deci e în imposibilitate de fapt al mai lipi pe uşe.

Prin urmare, orî de câte ori persoana primeşte actul, dar refuză a da dovadă, dispoziţiunile art. 74 din procedura civilă sunt aplicabile, întru cât, legea judecătoriilor de pace nu prevede nimic în această privinţă ; în cât priveşte însă dispoziţia ultimului al. de sub art. 74 Pr. civ. care cere lipirea pe uşe a actului când rudele, servitorii sau vecinii refuză a da dovadă, este o inadvertenţă a legiuitorului faţă de principiul pus în al. 1, când e vorba de citatul în persoană.

4. Semnătura prin punere de deget nefiind o iscălitură în sensul legii, cel ce nu ştie carte nu poate da adeverinţa şi în acest caz, agentul trebuie să încheie proces-verbal de predarea actului.

Judecata,

In ce priveşte opoziţia lui Gr. Gânju ;

Văzînd că procesul-verbal de înmînarea extractului de pe cartea de judecată poartă data de 18 Iunie 1905, iar opoziţia e introdusă la 28 Iunie 1905, deci peste termenul de cinci zile carut de art. 101 legea judecătoriilor de pace ;

Văzînd că se susţine nulitatea procesului-verbal, de oare-ce primarul constată, că negăsind acasă pe condamnatul Gr. Gânju a lăsat extractul mamei sale, care a refuzat a da dovada şi se pretinde că agentul însărcinat cu comunicarea actelor de procedură, e dator ca măsură de prudenţă, a cere mai întâi dovada şi apoi a înmăna actul, pentru ca în cazul când s'ar refusa dovada, să poată lipi pe uşe actul de procedură, cum se cere de art. 81 legea jud. de pace, şi întru cât în speţă, primarul nu s'a conformat acestui text, nelipind pe uşe extractul când i s'a refusat dovada, comunicarea nefiind în regulă, cată a se considera opoziţia în termen ;

Văzînd că fără a mai consulta textul, ca procedare practică, obicinuită în toate împrejurările identice, se poate înţelege, că nu a putut cere legiuitorul măsura de prudenţă pe care o exige oponentul agenţilor administrativi, de a lua întâi dovadă şi apoi a comunica actul, căci aceasta ar însemna a face imposibilă comunicarea ori-cărui act, de oare-ce e în firea lucrurilor, că nu se poate cere nici nu poate da cine-va dovada pentru un act pe care nu l-a primit, nici nu-l cunoaşte ;

De alt-fel, în afară de aceste împrejurări de fapt, însuşi textul legii ne arată că legiuitorul a urmat cu dispoziţiunile sale conform firei lucrurilor, căci alt-fel ar fi creat imposibilităţi de fapt. Aşa, în art. 81 legea jud. de pace, prin al. 1, care e referitor la toate înmînările cuprinse în text, ni se spune că se va lăsa copie, — şi acelaşi lucru e pentru ori-ce alt act, — în mîna pârâtului, cari va iscăli ţidula, deci se va lăsa mai întâi şi apoi se va primi dovada ; de asemenea mai departe, în cuprinsul aceluiaşi text «se va lăsa copie la domiciliul său reşedinţa pârâtului în mîna unei rude etc. care va iscăli ţidula» ;

Aceiaşi idee pe care o manifestă legiuitorul şi în dreptul comun, căci şi art. 74 Pr. civ., ne spune «primind citaţia nu voeşte ori nu poate da adeverinţa...» şi al. 11 «... va da citaţia unei persoane din familia sa, care locuieşte cu dînsul, în lipsa acestuia, unui om de serviciu, cerînd adeverinţă». Cum vedem nici legea, nici posibilităţile de fapt, nu pot susţine procedura pretinsă de oponent agentului administrativ ;

Văzînd că ast-fel fiind, dacă agentul trebuie să mai întâi a da actul şi apoi a cere dovada, a-i cere în cazul când i se refuză dovada, ca să lipească actul pe uşă, înseamnă a pretinde o imposibilitate de fapt, căci agentul nu mai posedă actul, fie că partea care l-a primit l-a rupt, fie că refuză să-l restituie, şi în acest din urmă caz ar trebui recomandat agentului însărcinat şi cu menţinerea ordinii, să-l ia cu forţa şi nu se ştie, dacă va fi el învingătorul ; sau ar trebui să aibă fie-care act în dublu exemplar, unul de rezervă pentru lipit pe uşe, când i se refuză dovada ;

Văzînd că se susţine, că ori-care ar fi consecinţele de fapt la cari ajungem cu sistemul arătat de oponent, art. 81 cere lipirea extractului pe uşă, când se refuză dovada şi aceasta e singura procedură legală, de oare ce textul citat, spune, că atît în cazul când pârâtul nu va voi să primească, ca şi în cazul când nu vrea să iscălească, ca şi atunci când nu sunt rude, servitorii sau vecinii, sau aceştia refuză, să se lipească pe uşe şi să se încheie proces-verbal ;

Văzînd că cu această interpretare se confundă două părţi distincte ale art. 81 şi atunci se înţelege că sensul fie-cărei dispoziţiuni e alterat. Prima parte cuprinde ea însăşi o inadvertenţă a legiuitorului, de oare ce se spune «dacă pârâtul nu va vroi să primească copia, sau să iscălească ţidula, orî nu va fi acasă etc.,,

se va lăsa la mâna unei rude, servitor sau vecin, care va iscăli țidula»;

Se înțelege, se va lăsa unei rude, servitor sau vecin, când părătul nu va voi să o primească, ori nu va fi acasă, dar când nu va vroi să iscălească țidula, înseamnă că a primit-o și nu mai are de unde s'o lase rudei etc., iar procedarea de urmat în acest cas, ne-o arată dreptul comun, — legea specială nespunând nimic — și anume art. 74 Pr. civ., aplicabil când tace legea specială și n'o contrazice, și acest text arată, că partea primind-o (copia, sau ori-ce act de procedură), dacă nu voeste ori nu poate da adeverință, agentul, va constata aceasta printr'un proces-verbal, cum s'a procedat în speță;

A doua parte a art. 81 ne spune, dacă nu sunt rude, servitori sau vecini, sau dacă aceștia refuză, copia se va lipi pe ușe și se va încheia proces-verbal etc. și susține oponentul, cuvântul «refuză» se referă la cazul când aceștia refuză dovada, și atunci legea cere lipirea pe ușă. Această interpretare însă e inadmisibilă, căci cuvântul refuză nu se poate referi de cât la prima parte a actului material pe care îl face agentul, adică înmânarea, deci se va lipi pe ușe când refuză să-l primească, iar nu când refuză dovada, căci de acest cas nici nu vorbește legiuitorul nici în a doua parte a art. 81 și trebuie să ne ducem din nou la art. 74 Pr. civ. și prin analogie trebuie să aplicăm dispozițiunea privitoare la citatul însuși care refuză dovada, adică să se încheie un proces-verbal;

Aceasta e interpretarea care trebuie dată art. 81, căci a decide alt-fel înseamnă a interpreta legea ca să nu ducă la nici-o soluțiune. E adevărat că art. 74 Pr. civ., ultimul aliniat, pare a cere lipirea pe ușă când e vorba de înmânare la o rudă, servitor sau vecin și când refuză sau nu poate da adeverința, ca și atunci când nu voeste să primească sau e lipsă, atâtea dispozițiuni diferite pentru cari nu se poate aplica o singură măsură. Aceasta însă de sigur e tot o inadvertență a legiuitorului, față de principiul pus în al. I al art. 74, când e vorba de citatul în persoană și atunci se va încheia proces-verbal când rudele, servitorii sau vecinii refuză a da dovada ca și atunci când refuză citatul însuși căci «*Ubi eadem ratio, ibi idem jus*»;

În acest sens și al. 3 și 4 al circularei No. 19229 din 24 Noemb. 1904 a d-lui Ministru al Justiției.

Pentru aceste motive, judecata găsește ca bine îndeplinită procedura în ce privește înmânarea extractului de pe cartea de judecată, și deci opoziția tardivă.

În ce privește opoziția lui I. Gânju :

Văzând că pentru înmânarea extractului se găsește la dosar o dovadă semnată prin punere de deget;

Văzând că art. 81 legea jud. de pace nu prevede mijlocul de îndeplinire a procedurii, când partea, rudele, servitorii sau vecinii nu pot să dea dovadă, că însă art. 74 Pr. civ. ne spune, că se va încheia proces-verbal; că între casurile de imposibilitate, trebuie a considera și neștiința de carte, căci se înțelege, că semnătura prin punere de deget nu e o semnătură în sensul legii. Partea care nu știe carte, nu poate să dea dovadă, chiar de ar vroi, și în cazul acesta dovada de înmânare rămâne în seama agentului care va încheia proces-verbal. Ast-fel fiind, dovada de înmânarea extractului lui I. Gânju cată a fi considerată ca nulă, opoziția în termen și a o admite în principiu.

(s) C. Orănescu.

Grefier (s) T. Cărbunescu

Resumat de jurisprudență străină în materie de drept civil

Curtea din Bordeaux, Sec. I, 10 Mai 1899

Schimb între soți. — Nulitate. — Creditori. — Art. 1595, 1707 C. fr. (1307, 1409 C. rom.)

Schimbul intervenit între bărbat și femei este, în drept, radical nul, și această nulitate poate fi propusă atât de înșiși soții, cât și de creditorii lor, posteriori chiar actului critical.

(Din Dalloz Périod. 1904. 1. p. 457).

Notă.—Se admite în genere, cu toată contro-versa ce există în această privință, că schimbul este, în principiu, interzis între soți, ca și vindarea, și aceasta prin aplicarea art. 1307 și 1409. Vezi în acest sens, Guillouard, *Tr. de la vente et de l'échange*, II, 924; Baudry et Saignat, *Tr. de la vente*, 229 și 997; F. Herman, *C. civ. annoté*, IV, art. 1707, No. 5 urm; C. Pau, D. P. 86. 2. 44; Sirey, 87. 2. 113, cu nota lui Bufnoir.—*Contră*: Planiol, *Revue critique*, anul 1888, p. 273 urm. (Argumentarea lui Planiol este reproducă de Guillouard, *loco cit.*). Vezi asupra acestei controverse *Revue trimestrielle de droit civil*, t. IV, anul 1905, No. 1, p. 144, 145. Vezi și D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. VIII, p. 592, text și nota 1. (N. R.)

INFORMATIUNI

Joii 6 cor. a avut loc la Palatul de Justiție din Capitală întrunirea advocaților ce compun baroul de Ilfov, spre a asculta și discuta darea de seama a actualului consiliu de disciplină (pe periodul de doi ani), al cărui mandat expiră la 12 cor.

D-l M. Antonescu decanul baroului luând cuvântul a arătat că, atât D-sa cât și membrii consiliului de disciplină au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a satisface multiplele necesități ale Corpului advocaților, precum: îmbunătățirea raporturilor dintre advocați și magistrați și advocații între ei; introducerea costumului advocaților; asistența judiciară; biblioteca corpului; conferințele și îmbunătățirea finanțelor corpului.

În urma discuțiunilor urmate, aproape unanimitatea advocaților presinți, cari erau în număr foarte mare, au aprobat darea de seama și au dat descărcare mulțumind actualului consiliu și în special d-lui decan M. Antonescu pentru activitatea desfășurată în timp de doi ani.

Apoi, urmând o consfătuire intimă între un însemnat număr de advocați, s'a hotărât a se prezenta și susține următoarea listă de candidați la alegerea ce va avea loc Duminecă 16 cor. la Palatul Justiției:

Decan M. Antonescu

Membrii în consiliu	{	C. G. Dissescu
		N. Ath. Popovici
		Petre Missir
		Barbu Delavrancea
		Gr. Duca
		C. Panaitescu

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata bonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea investite cu stampila, *Curierului Judiciar*.